

Том продължаваше да боядисва оградата, без да обръща внимание на Бончо.

Бончо погледа малко, па каза:

— А тжй, впрегнаха ли те най-подир!

Том нищо не отвърна. Той изгледа като голям майстор боядисаното, мазна още веднаж сжс четката и отново почна да се радва на своята работа. Бончо застана редом с него. На Тома потекоха слюнки от устата, като видя ябжлката, но той продължи да работи.

— Томчо, Томчо, — каза Бончо, — тежко се работи, но няма какво да се прави!

— А, ти ли си, Бончо? Аз пжк те не забелязах.

— Отивам да се кжпя. Ще дойдеш ли и ти? Или не можеш да оставиш работата.

— И ти наричаш това работа? — каза Том.

— Ами какво е?

Том почна отнова да боядисва и безгрижно отговори:

— Може да е и работа, ала тя ми е по сжрце.

— Ти на другото разправяй.

— Защо пжк да не ми се харесва тая работа. Всеки ден не се случва да боядисваш ограда!

Бончо престана да гризе ябжлката. Том продължаваше да маже с четката. Бончо следеше всяко негово движение. Най-после не се сдържа и каза:

— Томе, дай и аз да побоядисвам.

Том помисли малко и рече:

— Не, не може, Бончо. Леля Поля обръща голямо внимание на тая ограда кжм улицата. Да беше откжм двора, бих ти дал да побоядисваш. Измежду хиляда, а може би измежду две хиляди мамчета, едвали ще се намери само едно, което би извжршило тая работа както трябва.

— Така ли? Дай ми само за опит.

— Ако не беше леля Поля, на драго сжрце бих ти дал. И Джим искаше да боядисва, но тя не му даде и дори го натупа. Ще почнеш да боядисваш и току виж, че се случило нещо.

— Нищо няма да се случи. Дай да опитам. Сжгласен ли си? Ще ти дам половин ябжлка.

— Добре. Или не, не — не може. Страх ме е.

— Ще ти дам цялата ябжлка.